

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOHN SIMSON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ...

Σάραφος της Νίνας στάθηκε μπρός της και της είπε άποια :

—Λοιπόν, Νίνα, είσαι ετυχι-σμένη; Βρήκες τόν θελατικό σου πράγμα, όπως λένε στα παρα-μύθια ;...

—'Η νέα άνοιξε με άποια τή εφρασιώ της μάτια και τόν ζήτησε παράξενα. Ποτέ δέν της είχε φανή τόσο σκληρή ή έκφρα-σά του προσώπου του.

—Θές νά πής ότι παντρεύμα με τόν Τζών Κέλυ ; τού ειπε. Λύ-τουν έννοις ;...

—'Ο συνομιλητής της της έπιασε τή χέρι και της μίλησε με φωνή

μου πός θά γίνης γυναίκα μου. Πές μου πός δέν θά σέ χάσω... Πές μου πός δέν τόν αγαπάς τόν Τζών...
 —'Ηταν τόσο καλός μαζί μου, Έρμαν !...
 —Κί' από ευγνωμοσύνη μόνχα θα σέ ζεις τή ζωή σου, τήν αγάπη μας ; Νίνα, μικρούλα μου... Σκέψου άκόμα, σκέψου, όσο δέν είνε άργά !
 —Σόπα, σόπα... Είνε πιά άργά...
 —'Οχι, δέν θά σωπάσω. Μ' αγαπάς, τή νοιώθω... τή βλέπω... Δέν θά σ' αφήσω νά μού φύγης... Σε κρατώ !...
 —'Οχι, Έρμαν !...
 Κί' ή νέα θέλησε νά τραβήξή τή χέρι της. 'Αλλά ό έξάδελφός της τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τήν κρατήσε εκεί με πάθος.
 'Ο Τζών δέν ήθελε νά ιδή ούτε ν' άκούση περισσότερα. Τώρα τή έννοωσε όλα. Άυτόι οι δύο νέοι άγαπώσαν τρελλά ό ένας τόν άλλον και με τή ζήματά του θά κατέστρεφε δύο υπάργεις, πούχαν γεννηθή γιά νά ζήσουν έννοιας...
 'Α ! 'Οχι, ποτέ !... Δέν έφρασε νά γίνη αυτό... 'Αγατούσε τρελλά τή Νίνα, με ένας άλλος τήν είχε αγαπήσει πριν άπ' αυτόν. 'Ενας άλλος, πού είχε ίσως πού πολλά δικαιώματα... 'Ε ! λοιπόν, όχι !... Τό εμπόδι ή αυτή τήν ευτυχία έφρασε νά λείψη. Και τή εμπόδιο ήταν αυτός...
 Γιά τήν ευτυχία της, θά τή θέσασε όλα. Αύτή μόνχα τόν ένδιέφερε. Και ή ευτυχία της δέν ήταν βέβαια ό γάμος της μ' αυτόν...
 Δέν έχασε ούτε στιγμή. Έφρασε από τή χορδή, χωρίς νά χαρητήση κανένα, κί' άφού πέρασε μιά νύχτα άγωνίας, τή προί πήρε κατευθείαν στόν συμβολαιογράφου του κί' έκανε τή διαθήρη του.

άποια, πούδειχνε τή συγκρατημένο θυμό του :

—Άηλαδή, πούλίεσαι !... Γιατί έμαθα πός είνε πλούσιος... Είσαι σάν όλες τής γυναίκες... Κί' εγώ, πού νόμισα... Τί βίλας πούθισα !...
 —Μή με βρίζεις, Έρμαν.
 —Σέ βρίζω, γιατί δέν περιμένα ποτέ νά μοιάσης μ' όλες τής άλλες... Πέταξες τήν αγάπη μου γιά τή ζήματα !...
 —Έρμαν, δέν μούγες μίλησε ποτέ γι' αγάτη...
 'Ο νέος σπρόσθηκε νεύρα κί' ή Νίνα τόν κίτταξε με θαυμασμό. 'Ηταν πράγματι ό τέλειος τύπος τής άνδρικής όμορφιάς.
 —Αποπνίχαι πολύ, Έρμαν ! τού ψιφίρισε.
 —Με τή νά λυπάσαι δέν αλλάξεις τίποτε...
 —Φυσικά, τίποτε δέν μπορεί ν' αλλάξη, Έρμαν. Μολονότι δέν τόν αγατώ τόν Τζών, αισθάνομαι πός είμαι άπέναντί του ύποχρεωμένη, γιατί ήταν καλός μαζί μου. Σκέψου πός φρόνθησε στη δυστυχία μας...
 —Από ύστεροβουλία !...
 —'Οχι, Έρμαν. Δέν είχε καμιά ύστεροβουλία. Μού λέει διαρκώς πός δέν πρέπει νά αισθάνομαι καμιά ύποχρεώση άπέναντί του. 'Ακόμη και τώρα είνε ικανός νά διαλύση τούς άραβωνιαστές μας, άν άντιληφθή ότι τόν παίρνω από ευγνωμοσύνη.
 —Δέν άμυράλλω γι' αυτό !... ειπε ό νέος με μεγάλη δόση ειρωνείας.
 —Μην ειρωνεύεσαι, Έρμαν...
 —'Ασφα νά νός ξεστάσε.

... Τό μεσημέρι της ίδιας μέρας, καθώς ό Τζών καθόταν μεροσάτι στό γραφείο του κί' εδιάβαζε κάποιου χαρτί, με ύφος ευχαριστημένο, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε με άραβωνιαστική του με ύφος ντροπισμένο.
 Είχε μετανοήσει γιά τή βραδινή της διαγωγή.
 —Γιατί έφραγες κρυφά χθές από τή χορδή ; τόν ρώτησε.
 'Ο Τζών τή έχασε και προσπάθησε νά δικαιολογήθη.
 —'Ημωνα άδιάθετος... ψιφίρισε. Είχα πονοκέφαλο...
 —'Ηρθα, Τζών, γιά νά σοφ πώ ότι φρόνηρα έπιπόλαια χθές μαζί σου. 'Ηρθα νά σοφ τήρησο νά με συγχωρήσης...
 Τά μάτια της πέσανε άξαφνα πάνω σέ ένα φάκελλο, πούγαρε με μεγάλα γράμματα : «Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΥ».
 —Τί είν' αυτό ; φώναξε. 'Η διαθήρη σου ! Διαθήρη κάνουν όσοι πρόκειται νά πεθάνουν... Τί θά πη αυτό ;...
 'Ο Τζών κατάλαβε πός δέν μπορούσε νά τής κρύψη τήν αλήθεια και προτίμησε μιά σαφή εξήγηση.
 —Χθές τή νύχτα, της ειπε, άκουσα, χωρίς νά τήν θέλω, όσα είπατε με τόν Έρμαν... Και κατάλαβα πός θυσίασε, γιατί αισθάνεσαι ύποχρεώση άπέναντί μου, λοιπόν, τήν ευτυχία ένός άνδρούπου δέν έχει κανείς δικαίωμα νά τήν χαλάη...
 'Η Νίνα, χωρίς νά περιμένη ν' άκούση περισσότερα, άρπαξε τή φάκελλο και τόν έκανε κοιμάτια. 'Η διαθήρη εκείνη τού Τζών τήν άφρανε άπόλυτη κληρονομία.
 —Κατάλαβα, ήθελες νά πεθάνης, γιά νά μ' αφήσης έλεύθερη !... τού φώναξε.
 —'Ο Τζών έσκυψε τή κεφάλι του, χωρίς νά πη λέξι.
 —Κατασκευχημένη ή Νίνα, έπεσε στην άγκαλιά τού άραβωνιαστικού της, τραβίζοντας :
 —'Ο ! Τζών !... μπόρροσε νά σκεφθής ένα τέτοιο πράγμα !... Μ' άγαπάς λοιπόν τόσο ;...
 —Πιό πολύ κί' άπ' τή ζωή μου !... άπάντησε ό νέος.
 —Τότε πάρε με στην άγκαλιά σου και συγχώρησε μου μιά στιγμή έπιπόλαση...
 'Ο νέος έσφιξε τή ξανθή κεφαλά της μ'τα στό στήθος του. Και γιά πρώτη φορά αισθάνθηκε τή Νίνα δική του, όλη δική του...

... Τό μεσημέρι της ίδιας μέρας, καθώς ό Τζών καθόταν μεροσάτι στό γραφείο του κί' εδιάβαζε κάποιου χαρτί, με ύφος ευχαριστημένο, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε με άραβωνιαστική του με ύφος ντροπισμένο.
 Είχε μετανοήσει γιά τή βραδινή της διαγωγή.
 —Γιατί έφραγες κρυφά χθές από τή χορδή ; τόν ρώτησε.
 'Ο Τζών τή έχασε και προσπάθησε νά δικαιολογήθη.
 —'Ημωνα άδιάθετος... ψιφίρισε. Είχα πονοκέφαλο...
 —'Ηρθα, Τζών, γιά νά σοφ πώ ότι φρόνηρα έπιπόλαια χθές μαζί σου. 'Ηρθα νά σοφ τήρησο νά με συγχωρήσης...
 Τά μάτια της πέσανε άξαφνα πάνω σέ ένα φάκελλο, πούγαρε με μεγάλα γράμματα : «Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΥ».
 —Τί είν' αυτό ; φώναξε. 'Η διαθήρη σου ! Διαθήρη κάνουν όσοι πρόκειται νά πεθάνουν... Τί θά πη αυτό ;...
 'Ο Τζών κατάλαβε πός δέν μπορούσε νά τής κρύψη τήν αλήθεια και προτίμησε μιά σαφή εξήγηση.
 —Χθές τή νύχτα, της ειπε, άκουσα, χωρίς νά τήν θέλω, όσα είπατε με τόν Έρμαν... Και κατάλαβα πός θυσίασε, γιατί αισθάνεσαι ύποχρεώση άπέναντί μου, λοιπόν, τήν ευτυχία ένός άνδρούπου δέν έχει κανείς δικαίωμα νά τήν χαλάη...
 'Η Νίνα, χωρίς νά περιμένη ν' άκούση περισσότερα, άρπαξε τή φάκελλο και τόν έκανε κοιμάτια. 'Η διαθήρη εκείνη τού Τζών τήν άφρανε άπόλυτη κληρονομία.
 —Κατάλαβα, ήθελες νά πεθάνης, γιά νά μ' αφήσης έλεύθερη !... τού φώναξε.
 —'Ο Τζών έσκυψε τή κεφάλι του, χωρίς νά πη λέξι.
 —Κατασκευχημένη ή Νίνα, έπεσε στην άγκαλιά τού άραβωνιαστικού της, τραβίζοντας :
 —'Ο ! Τζών !... μπόρροσε νά σκεφθής ένα τέτοιο πράγμα !... Μ' άγαπάς λοιπόν τόσο ;...
 —Πιό πολύ κί' άπ' τή ζωή μου !... άπάντησε ό νέος.
 —Τότε πάρε με στην άγκαλιά σου και συγχώρησε μου μιά στιγμή έπιπόλαση...
 'Ο νέος έσφιξε τή ξανθή κεφαλά της μ'τα στό στήθος του. Και γιά πρώτη φορά αισθάνθηκε τή Νίνα δική του, όλη δική του...

... Τό βράδυ συναντήθηκαν σέ κάποιο χορδή. 'Η Νίνα πλησίασε γιά τόν τίστο μόνο τόν άραβωνιαστικό της, αλλά δέν έχορρεσε παρά μόνο με τόν έξάδελφό της.
 —'Απόψε, Έρμαν, είμαι τρελλά ! τού έλεγε σάν μεθυσμένη. Θέλω νά ξεχάσω, νά κάνω τρέλλες σου...
 —Κί' εγώ είμαι τρελλά. Νίνα ! της άπάντησε ό νέος, και σέ λίγο τήν τραβήξε στό περιβάλλ.
 'Ο Τζών τούς άκολούθησε με καρδιολογία. 'Ηθελε νά μάθη, με κάθε θυσία, τί σκεπτόταν ή αγαπημένη του γι' αυτόν. Τόν άγαπούσε ;
 —Νίνα, της έλεγε τώρα ό Έρμαν, και της έσφιγγε τή χέρι. Πές

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΑΓΓΛΟΙ

Χαρακτηριστικό τού επιχειρηματικού και κατακτητικού πνεύματος τού Άγγλου, είνε και τή εξής :

Λεωνάντε ήμίρρες μετά τήν κατοχή της Κίτσου από τήν Άγγλία, είχαν σχηματισθή μιάς στο Λονδίνο έξη εταιρείς — με κεφάλαια συνολικά 171 εκατομμυρίων χρυσών φράγκων — γιά τήν όργάνωση παραγωγικών επιχειρήσεων στην έλληνική μεγαλόνησο !...